

[Korsgaard.]

den samme Sikkerhed, tror jeg, det vilde irritere mig, men efterhaanden er jeg blevet nogenlunde sikker paa, at den tilsyneladende Sikkerhed er ogsaa kun tilsyneladende, og det er efter min Mening — det skal være en af de elskværdigste Bemærkninger, jeg kan rette til Ministeren — netop den store Charme ved ham, Modsætningen mellem det tilsyneladende og det virkelige. Jeg nærer for saa vidt ingen Tvivl om — og det ligger i Virkeligheden ogsaa i den højtærede Ministers Udtalelser om en Kommissionsbehandlings Varighed —, at Ministeren i Virkeligheden er fuldkommen klar over, at de Problemer, der her ligger til Behandling, udpræget er egnet for en Kommissionsbehandling. Man kan jo sige, at en Udvalgsbehandling behøvede ikke at være saa forfærdelig forskellig fra en Kommissionsbehandling, men det vil Ministeren vist ikke for Alvor mene. Ved en Kommissionsbehandling har man helt anderledes Tid til at klare Begreberne for sig selv og vende tilbage til dem, men vi ved jo efterhaanden alle, at ved en Udvalgsbehandling gaar der ikke saa forfærdelig lang Tid efter, at man har læst Forslagene igennem, før man siger: Maa vi saa bede om nogle foreløbige Ændringsforslag! Nogen egentlig Gennemdebattering af Emnerne tør jeg paastaa, der normalt ikke finder Sted ved en Udvalgsbehandling. Derfor vil jeg altsaa, det vender jeg nu tilbage til, til allersidst ligesom mit Partis ærede Ordfører i høj Grad gøre mig til Talsmand for, at det virkelige er saa store Spørgsmaal, her er til *Afklaring*, før man kan lovgive, et saa kombineret System af Skattelove, at en Kommissionsbehandling maa være Baggrunden for en Lovgivning.

I Systemet tales der jo baade om Ejendomsskatter og personlige Skatter, og der synes jeg, man træffer den Mærkelighed, set ikke mindst fra den højtærede Indenrigsministers Indstilling, at han slaar dem i Hartkorn, naar han f. Eks. taler om Skattestryk. Det synes jeg er at gaa lidt vidt. Jeg vil naturligvis efter min Stilling ikke paa nogen Maade benægte, at Ejendomsskatter til en vis Grad maa kaldes Skatter, men jeg vil heller ikke gaa videre end til at sige: i en vis Forstand og i en vis Udstrækning — og de er det naturligvis navnlig, naar de varierer; saa er det ganske klart, at de faar Karakteren af i egentligste Forstand at være en direkte Skat, men nu opløser disse Ejendomsskatter sig, ogsaa efter de foreliggende Lovforslag, igen i to Skatter, der maaske principielt er vidt forskellige, nemlig i selve

Ejendomsskyldskatten og i Grundskyldskatten. Formentlig kan der ikke være Tvivl om, at Ejendomsskyldskatten i Virkeligheden altid betales af Brugeren af den paagældende Ejendom, idet Skatten repræsenterer et Beløb, hvormed Ejendommens Driftskonto forøges, enten man bor i sin egen Ejendom eller bor til Leje, og, hvis man er Lejer, maa man naturligvis før eller senere over for Ejeren betale den Skat i Form af Leje. Jeg kan altsaa i hvert Fald meget daarligt tænke mig, at nogen vil paastaa, at Ejendomsskyldskatten ikke i aleregentligste Forstand er en indirekte Skat og har ganske den samme Virkning som en indirekte Skat, oven i Købet en indirekte Skat, man ikke kan frigøre sig for, idet man skal have en Bolig. I de fleste Tilfælde kan man dog sige, at man i hvert Fald teoretisk kan frigøre sig for andre indirekte Skatter, man kan jo, hvis man har Styrke dertil, lade være med at ryge Tobak, man kan lade være med at drikke Kaffe og meget andet, men om det saa bliver saa meget grinagtigt at være til, er en Sag for sig.

Saa kommer vi til Grundskylden. Jeg tror nok, at det er nationaløkonomisk Lærdom — derfor behøver det ikke at være forkert —, at Grundskylden kan ikke overvæltet. Jeg tvivler imidlertid om, at det er rigtigt. Men hvis det er rigtigt, at Grundskylden ikke kan overvæltet, vil det i Virkeligheden sige, at hver eneste Gang man forhøjer Grundskylden, konfiskerer man paa samme Tid saa og saa mange Penge, Skatten kapitaliseret hos den paagældende Ejer. Et af to maa være rigtigt. Er det rigtigt, at Grundskylden ikke kan overvæltet, maa det betyde, at Kapitalrenten gaar tilsvarende ned. Derom kan der slet ikke være Tvivl. Jeg nærer stærk Tvivl om, at Grundskylden ikke i Virkeligheden virker direkte fordyrende.

Min Konklusion over for disse Skatter maa derfor blive, at der er noget underligt, i Grunden noget selvmodsigende i, at samtidig med, at ikke mindst det Parti, som den højtærede Indenrigsminister er Medlem af, er stærk Modstander af indirekte Skatter, indfører det herhjemme, i hvert Fald i en Række af Kommuner og navnlig Købstadkommuner, hvor Ejendomsskatten i Øjeblikket efter Omstændighederne er forholdsvis lav, en indirekte Skat gennem denne Skat paa Bolig, og man er ikke fri for at kunne høre, ogsaa af de rettroende Radikale, at dette til en vis Grad gøres, for at den personlige Skat kan gaa tilsvarende ned. At den personlige Skat i mangfoldige Tilfælde bør ned af Hensyn til hele Samfundet, er